

Събуди ли се, ще му донесатъ кафето. И той го пиеше въ легло, пушеше и се отдаваше на мисли по свѣтли бжднини на скжпа унука. Когато българитѣ въ Добруджа нарастнатъ и любовта къмъ роденъ край стане непоколебима — чуждата властъ сама по себе ще изчезне. Съ тази вѣра той унука ще да закърми и съ нея сънародници тамъ ще куражи,

И ожидаше той ония свѣтли часове, кога тамъ, въ бащинъ домъ се завърне и съ унуче старини ще заживѣй.

Представляваше си какъ малкиятъ Петърчо, ще го завари на лѣгло то му; ще, протѣгне ржчици къмъ него и дърпайки брадата му ще да вика:

— Дѣ-до! Дѣ-до!

И ще тичка изъ стаята му; ще се крие подъ матата и ще вика: — куку!

Ще го запитва за агънца, за пиленцата, за плетеницитѣ отъ класове по стеницѣ; а той ще му разправя хубави приказки; и ще го научи да обича домъ и бащиния; да почита родъ и селени; да обикне Добруджа.

Предчувствията го бѣха унесли далеко, кога му донесоха вестници.

Още следъ първия редъ той спрѣ на едно мѣсто погледъ изненадано.

— Войната обявена!

... Война между Германия, Австрия, Франция, Англия и Русия! — прошепна той. Пламна Европа! — възклици Габара.

Пустна вестника и се замисли.

Голѣмата война раздвои неговото чувство: той скърбѣше, че народитѣ се хвърлятъ въ пожаръ; радваше се, че въпроса за Добруджа ще бжде разрешенъ по-скоро.

Петъръ Габара схващаше, че голѣмитѣ събития ще наложатъ връщането на Добруджа; и че има защо да